

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΣΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 24 Ὀκτωβρίου 1920

ΑΡΙΘ. 707

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ: Ποιητές—Ἀφιερωμένο
ΠΑΡΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ: Κάστρο,
ΚΩΣΤΑΣ ΠΕΡΡΟΠΙΤΗΣ: Κριτικές σελίδες: Τὰ ἔργα τοῦ Μητσάκη.
ΑΔΕΣ. ΠΗΛΛΗΣ: Κοιτάζω.
ΑΓΗΣ ΔΕΒΕΡΤΗΣ: Γάμος.
ΜΙΧ. ΘΕΡΒΑΝΤΗΣ — **Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ**: Δὸν Κιζιώτης (συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.
ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ: Τὰ κρασιά τοῦ Κύρ Σαυτῆ.
Κ. ΦΡΙΛΙΓΓΟΣ: Πόλη—Σμύρνη—Κρήτη.
Α. ΣΤΗΝΗΒΕΤΣ: Οἱ ἐπιγραφές τῆς Ἑβραϊκῆς Κατακόμβης στὸ Μοντεβέρντε τῆς Ρώμης.
ΑΠΟ ΒΑΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΟΜΑΔΑ: Νεοελληνικὴ φιλολογία. — Θεατρικά. — Χωρὶς γραμματόσημο.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΣΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ "ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΟ,"

ΠΟΙΗΤΕΣ

Πῶς σβύνετε, πικροὶ ξενητεμένοι!
Ἀνθάκια μου γλωμά, πού σᾶς ἐπῆραν
σὲ κήπους μακρυνούς νὰ σᾶς φυτέψουν.....
Βιολέττες κι ἀνεμώνες, ξεχασμένες
στὰ ξένα πού πεθαίνετε παρτέρια,
κρατώντας ἀργυρὴ δροσοσταλίδα,
βαδιά σας τὴν ἐλπίδα τῆς πατρίδας...
Χτυποῦνται, πληγωμένες πεταλούδες,
στὸ χῶμα σας οἱ θύμησες κ' οἱ πόθοι.
Τὸ φῶς πού κατεβαίνει τῆς ἡμέρας,
κι ἀπλώνεται γλυκάτατο καὶ παίζει
μ' ὅλα τριγύρω τ' ἄλλα λουλουδάκια,
περνάει ἀπὸ κοντὰ σας καὶ δὲ βλέπει
τὸν πόνο σας ὠραῖο, γιὰ νὰ χαϊδέψει
τὰ πορφυρὰ θρηνητικὰ μαλλιά σας.
Εἰδωλλιακὲς οἱ νύχτες σᾶς σκεπάζουν
κ' ἡ καλοσύνη ἂν χύνεται τῶν ἄστρον,
ταπεινοί, καθὼς εἰστε, δὲ σᾶς φτάνει.
Ὅλοϋθε πνέει, σὰ λίβας, τῶν ἀνθρώπων
ἢ τόση μοχθηρία καὶ σᾶς μαρναίνει,
ἀνθάκια μου γλωμά, πού σᾶς ἐπῆραν
σὲ κήπους μακρυνούς νὰ σᾶς φυτέψουν.

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ

Στὸν ποιητὴ Χαρίλαο Σακελλαριάδη
πού, ποιητὲς, γλεντοῖσαμε μαζί.

Φοβάμαι πῶς ἐτέλειωσε, Χαρίλαε,
γιὰ μένανε ἡ ζωὴ μας τῆς Ἀθήνας,
πού ὅμοια γλυκὰ καὶ μὲ τὸ γλέντι ἐκύλαε
καὶ μὲ τὴν πίκρα κάποτε τῆς πείνας.

Δὲ θάρθω πιά στὸν τόπο πού πατρίδα μου
τὸν ἔδωκε τὸ γιόρτασμα τῆς νιότης,
παρὰ παραστικός, μὲ τὴν ἐλπίδα μου,
μὲ τὸνειρο πού ἐσβύστη, ταξιδιώτης.

Προσκυνητὴς θὰ πιάω, κατὰ τὸ σπῆτι σου,
καὶ θὰ μοῦ ποῦν δὲν ξέρουνε τί ἐγίνης.
Μ' ἄλλον μαζί θὰ ἰδῶ τὴν Ἀφροδίτη σου
κι ἄλλοι τὸ σπῆτι θάχουν τῆς Εἰρήνης.

Θὰ πάω πρὸς τὴν ταβέρνα, τὸ σαμῳτικό
πού ἐπίναμε γιὰ νὰ ξαναζητήσω.
Θὰ λείπεις, τὸ κρασί τους θάναι ἀλλιώτικο,
ὅμως ἐγὼ θὰ πῶ καὶ θὰ μεθήσω.

Θ' ἀνέβα τραγουδώντας καὶ τρεκλίζοντας
στὸ Ζάππειο πού ἐτραβούσαμεν ἀντάμια.
Τριγύρω θάναι ὠραῖα, πλατὺς ὁ ὀρίζοντας,
καὶ θάναι τὸ τραγοῦδι μου σὰν κλάμα.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

ΚΑΣΤΡΟ

Μὲ ξέβρασε καὶ μένα τὸ κύμα σὲ κάποιο νησί, πού
ἀνθοῦνε οἱ λεῖμονιές τὴν ἀνοιξὴ καὶ τὸ πέλαγο εὐω-
διάζει, ὡς λένε. Τὸ κάστρο, στὸ ἔμπα τοῦ λιμανιοῦ,
μοῦ τραβῆξε τὴν προσοχὴ μου ἀμέσως, καὶ μόλις
πάτησα τὸ νησί τὸ εὐλογημένο, θέλησα νὰ δῶ τὸ κά-
στρο ἀπὸ κοντὰ, νὰν τὸ ψηλαφήσω μὲ τὰ χέρια μου,
νὰν τὸ νοιώσω μὲ τὴν ἴδια τὴν ψυχὴ μου. Βενετσιά-
νικο ρημάδι, μοῦπε κάποιος γέροντας, πού διάβαζε
τὰ παλιά τὰ βιβλία.

Τὴ νύχτα μὲ τὸ φεγγάρι πέρασα τὴ θολωτὴ κμαί-
ρα του, πού λὲς καὶ περιμένε νὰ διαβεῖ κάτωθι τῆς
γκόντολα βενετσιάνικη. Σκεβρωμένο τὸ κάστρο μπρο-
στά μου, γερασμένο ἀπ' τὰ χρόνια κορμί, ἀλλοῦ σκα-
μένο ἀπ' τὸ κύμα, κι ἀλλοῦ ρευσταμένο ἀπ' τὸν Και-
ρὸ, ἀγνάντευε πέρα τὸ πέλαγο καὶ τὸ στρωτὸ γαλά-
ζιο κύμα δεχότανε, τραγοῦδι ἀπέκοσμο καὶ θρόλο πὲς
μακρυσμένο.

Χρόνια παλιά!

Φλάμπουρα γύρω καὶ πολεμιστορες καὶ μιὰ γεννιὰ
πολεμόχαρη νάγρυπναίει. Σίδερο κι ἀτσάλι στὰ θέ-
μελιά του, κι αὐτὸ γιγαντινὸ κι ἀκατάλυτο, σωστὸ
πετροθεριό, φοβέρε στὸν κουρσάρο τὸν ἀελάτη. Πέ-
ρα, στ' ἀνοιχτὰ, πανιὰ φλογισμένα στὸν ἥλιο, καὶ μέ-
σα στὴ σιδερόφραχτη πολίτειζ στήθια φουσκωμέν'
ἀπ' τὸν Ἔρωτα, κι ἀνεμόσκαλες τὸ δεῖλι στὰ παρε-
θύρια. Βενετσιάνικα λιοντάρια σκαλισμένα στὴν ψυ-
χὴ μέσα καὶ στὸ λιθάρι ἐπάνω. Κι ὅπου χάλασμα, καὶ
ρέπιο, καὶ ρημάδι, πόσα ὄραματα καὶ ὄνειρα πόσα!
Μουσικία καὶ πολυτελῆα στὶς θαλασσινὲς τὶς κορφά-
λες τῶν βράχων, κι ἀγριοπεριστερα καὶ πουλάδες νὰ
σαίζουνε τὸ γαλάζιον αἰθέρα, ὅμοια σπαθιά δίσκοπα,